

*Akasztottak sikolya a szél,
s rejtőztető erdőkben az indák
kacsaikat hurkokká fonják.
Minden fa Krisztus-kereszt.*

*Nyárfák csúcsain fekete zászlak!
Cibálja a szél! Foszló rongyok!
Lebbennek, csattognak varjúsárnyak!
Zuhannak a földre nehézkedő gondok!*

Bodrogköz

*Folyóim — Bodrog, Tisza —
kitárt lábaid közé fekszem!
Tajtékkal fátylas legyen a test
s juharillatú e szerelemben.*

*Széles asszonycsipejét
e táj hogy riszálja — — —
melleidet — kökényesekből
kibukó dombokat —
tenyerem véresre markolássza!*

*Váraktól sebhelyes testedet
— szlávok, Ákosok, kurucok, pogányok —
sok férfi meglátta
— — — vetközz most nekem!
így lehetsz mindenki mátkája.*

*Árvízruhád rádfeszül
— nedvesedik combjaid tája:
tapogatják fényes hínárok
— — — ujjaim átváltozása.*

SZALAI CSABA

Pusztanéző

*Fű vacog. Moccanni nem mer.
Ezüst szájpádlás az árok, —
sár ínyében vízgyöngyhenger
prüszkölődik, nyál szivárog.*

Ingó sétaút a palló, —
zörgést lakatol a béka,
ugye villog, szép a kagyló
dupla fedél tükör héja?

Ez a puszta. Ím az ősgyep, —
fogd meg: ez a tehéntőzeg, —
milyen korhadt, barna tányér,

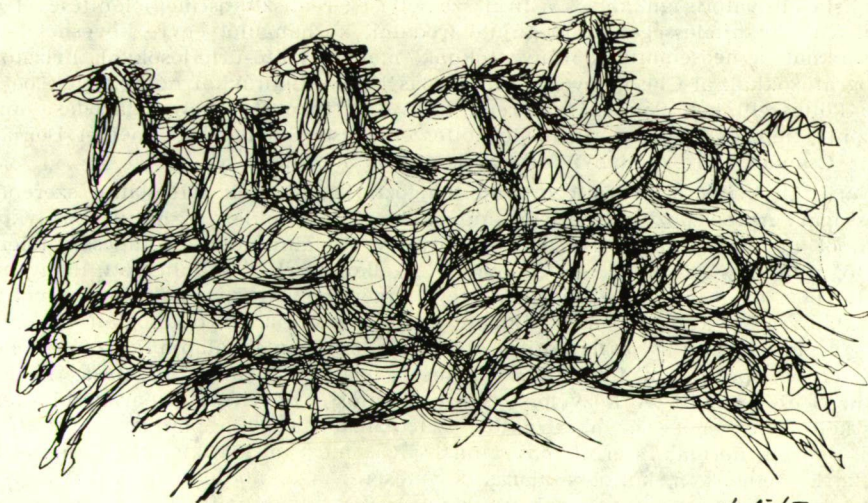
morbid ámulásod ráfér, —
itt ne vetkőzz, hull az égi
madárgumós aranyprézli.

Idő előtt...

A rekkent búzaszem vagyok,
dühében termő pusztulás,
lehullajt engem, elhagy ott,
hová egy dögbogár elás.

De jaj, a MAG szeretnék lenni,
kenyérre osztott szőke áldás,
vagy csőrök ivén megpihenni,
ha már a k ö r lehet nagyobb, —

idő előtt a nyárfadárdás
mező szívébe pattogok.

André